

ИЗБОРНОМ ВЕЋУ ФИЛОЛОШКОГ ФАКУЛТЕТА УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ

Одлуком Изборног већа Филолошког факултета Универзитета у Београду бр. 1382/1 од 31. маја 2017. одређени смо у комисију за избор кандидата који су се јавили на конкурс за избор доцента за ужу наставно-научну област Италијанистика, предмет Италијански језик. Част нам је поднети следећи

ИЗВЕШТАЈ

На конкурс објављен 14. јуна 2017. у листу „Послови“ (број 730) јавила се једна кандидаткиња, **др Наташа Јанићијевић**, виши лектор на Катедри за Италијански језик и књижевност Филолошког факултета Универзитета у Београду.

I ОСНОВНИ БИОГРАФСКИ ПОДАЦИ

Др Наташа Јанићијевић рођена је у Београду где је завршила основну школу и Тринаесту београдску гимназију. На Филолошком факултету у Београду дипломирала је 1999. на Катедри за италијански језик и књижевност. У марту 2008. године одбранила је магистарску тезу под насловом *Фразни глаголи у савременом италијанском језику: категорија, облици и употреба* (ментор проф. др Иван Клајн). Научни степен доктора Филолошких наука стекла је у јулу 2016. године одбраном докторске дисертације под насловом *Исказивање будућности глаголским облицима и конструкцијама у италијанском и српском језику* (ментор проф. др Мила Самарџић).

Др Наташа Јанићијевић од 1999. ради на Филолошком факултету Универзитета у Београду, најпре у звању лектора, а затим вишег лектора за ужу научну област Италијанистика. Тренутно на основним студијама држи наставу на предметима Морфологија италијанског језика 1 и 2 и Теорија и пракса превођења 1 и 2. Током протеклих година била је ангажована и на држању вежби из Савременог италијанског језика Г-3 и Г-4, Синтаксе италијанског језика, Превођења са италијанског на српски језик (3. година).

Током студија, а и током рада на Филолошком факултету, у више наврата боравила је у Италији похађајући курсеве за усавршавање наставника италијанског језика и бевећи се самосталним истраживачким радом. Године 2002. била је стипендиста италијанског Министарства иностраних послова и том приликом провела је студијски боравак на Универзитету у Риму (Рома тре). Том приликом ментор јој је био проф. Маурицио Дардано. У септембру 2010. стекла је међународни сертификат за наставника италијанског као страног језика (*CEDILS, Certificazione in didattica dell'italiano a stranieri*) Универзитета *Ca' Foscari* из Венеције.

Члан је Друштва за стране језике и књижевности Србије.

II ОЦЕНА РЕЗУЛТАТА НАУЧНОГ И ИСТРАЖИВАЧКОГ РАДА

Др Наташа Јанићијевић редовно учествује на домаћим и међународним научним скуповима, а објавила је и више научних радова у домаћим и страним

часописима и зборницима радова. Њена научна интересовања усредсређена су преvasходно на синтаксичко-семантичка проучавања италијанског језика и контрастивну анализу италијанског и српског језика, мада је велике резултате током претходних година показала и у оквиру наставе морфологије и превођења на Катедри за италијански језик и књижевност.

Осим наставних и научних активности, др Наташа Јанићијевић активно је учествовала у изради катедарских силабуса, планова и програма основних студија.

Саопштења на научним скуповима

- 16-17.09.2010. Међународни научни skup „Stavovi promjena – promjena stavova“. Filozofski fakultet u Nikšiću, Univerzitet Crne Gore. *Frazni glagoli u nastavi italijanskog jezika*.
- 26-27.11.2010. Међународни научни skup „Filološka istraživanja danas: jezik, književnost, kultura“. Filološki fakultet, Univerzitet u Beogradu. *Transponovani vremenski oblici za izražavanje budućnosti u italijanskom i srpskom jeziku*.
- 25.05-26.05.2012. Oltre i confini. Aspetti transregionali e interculturali dell’italiano. Filološki fakultet, Univerzitet u Beogradu. *I verbi sintagmatici italiani e i loro equivalenti serbi*.
- 18-21.09.2013. SLE – 46th Annual Meeting of the Societas Linguistica Europaea, Italian and English Departments and the Center for Interdisciplinary Research Studia Mediterranea, University of Split. *The use of Italian phrasal verbs by Serbian learners* (у коауторству са Д. Радојевић).
- 13-14.09.2014. Parallelismi linguistici, letterari e culturali. Convegno internazionale in occasione dei 55 anni di Studi italiani presso l’Università “Ss. Cirillo e Metodio” di Skopje. Facoltà di Filologia “Blaže Koneski”. Ohrid. *I verbi sintagmatici in italiano L2*(у коауторству са Д. Радојевић).
- 04-06.06.2015. Међународни научни skup „Kulture u prevodu“. Filološki fakultet, Univerzitet u Beogradu. *Italijanski anteriorni futur i njegovi srpski ekvivalenti*.
- 01-03.06.2017. Convegno Internazionale di Linguistica e Glottodidattica Italiana: „Grammatica italiana fra teoria e didattica“. Katedra za romanske jezike i književnost, Univerzitet u Vroclavu. *La traduzione dei segnali discorsivi italiani in serbo: il caso delle forme verbali* (у коауторству са Н. Цековић).

Списак радова др Наташе Јанићијевић (објављених у целини)

- (2009). Značenje i funkcija postverbalnih partikula u italijanskim fraznim glagolima. *Anali Filološkog fakulteta XXI*: 351-366.
- (2011). Frazni glagoli u nastavi italijanskog jezika. In J. Vučo & B. Milatović (eds.), *Stavovi promjena – promjena stavova. Zbornik radova*. Nikšić: Filozofski fakultet, 272-281.
- (2011). Italijanski frazni glagoli sa partikulom *via* i njihovi ekvivalenti u srpskom jeziku. *Anali Filološkog fakulteta XXIII/2*: 173-181.
- (2013). Transponovani vremenski oblici za izražavanje budućnosti u italijanskom i srpskom jeziku. In J. Vučo & V. Polovina (eds.), *Savremeni tokovi u lingvističkim istraživanjima, knjiga 2 (Edicija Filološka istraživanja danas, tom III)*. Beograd: Filološki fakultet, 161-172.
- (2013). I verbi sintagmatici italiani e i loro equivalenti serbi. *Italica Belgradensia* 2: 144-157.

- (2015). Janićijević, N. & Radojević, D. I verbi sintagmatici in italiano L2. In: Nikodinovska, R. (ed.), *Parallelismi linguistici, letterari e culturali*. Skopje: Università Ss. "Cirillo e Metodio", Facoltà di filologia "Blaže Koneski", 263-274.
- (2016). Italijanski anteriorni futur i njegovi srpski ekvivalenti. In: A. Vraneš & Lj. Marković (eds.), *Kulture u prevodu, knjiga 2*. Beograd, Filološki fakultet, 247-260.
- (2016). Analisi contrastiva del presente *pro futuro* in italiano e in serbo. *Italica Belgradensia* 2: 51-62.

Списак радова др Наташе Јанићијевић (објављених у изводу)

- Janićijević, N. & Radojević, D. (2013). The use of Italian phrasal verbs by Serbian learners. In: *46th Annual Meeting of the Societas Linguistica Europaea. Book of abstracts, Part I*. Split: University of Split, 167.

Кратак опис изабраних радова

Докторска дисертација Наташе Јанићијевић *Исказивање будућности глаголским облицима и конструкцијама у италијанском и српском језику* представља прву свеобухватну и исцрпну контрастивну анализу глаголских облика и конструкција за исказивање семантичке категорије будућности у италијанском и српском језику. Написана строгим научним, али истовремено и изузетно једноставним и занимљивим стилем, уз примерен методолошки апарат, одабир богатог истраживачког узорка и размотрену литературу (145 библиографских јединица), ова дисертација даје велики научни допринос једној до сада неистраженој области контрастивне лингвистике. Резултати овог истраживања доприносе пре свега бољем познавању сличности и разлика између италијанског и српског језика, као и неких њихових специфичности у погледу исказивања универзалне семантичке категорије будућности. Они у великој мери расветљавају и синтактичко-семантичке односе између два језика, а представљају и драгоцен традуктолошки и дидактички допринос.

У уводном поглављу(стр. 1-11) представљени су предмет истраживања и његови циљеви, описани су метод истраживања и језички узорак не коме је оно спроведено, као и теоријски оквир у који се оно смешта. Главни предмет ове докторске дисертације је проучавање, опис и поређење глаголских облика и конструкција за изражавање будућности у италијанском и српском језику. Основни циљ истраживања јесте да се утврди којим се глаголским облицима и конструкцијама у италијанском и српском језику изражава семантичка категорија будућности, да се опишу њихове синтаксичко-семантичке вредности, као и да се њиховим међусобним поређењем стекне увид у контрастивне односе и установе сличности, разлике, као и неке њихове индивидуалне карактеристике у реализацији ове семантичке категорије. Још један од циљева јесте да се утврде одговарајући српски еквиваленти италијанских футурских маркера и, обрнуто, одговарајући италијански еквиваленти српских футурских маркера. У овој дисертацији италијански и српски маркери за будућност проучавају се и пореде применом дескриптивне методе и методе контрастивне анализе. Како би се стекао што бољи увид у сличности и разлике између два језика Наташа Јанићијевић примењује метод двосмерне анализе, што значи да се глаголски облици и конструкције пореде идући и од италијанског ка српском и од српског ка италијанском. Будући да је

перспектива посматрања двосмерна, језички узорак на коме је вршено испитивање састоји се од грађе из оба језика. Ова грађа преузета је из две врсте извора: граматика италијанског и српског језика и електронских корпуса (корпус *Coris* Универзитета у Болоњи и *Корпус савременог српског језика*). При одабиру грађе ауторка је водила рачуна и о разликама између говорног и писаног језика, па је у њу уврстила и примере преузете с телевизије и из усмене комуникације. Уз то један мањи број примера преузет је и из једнојезичних италијанских речника, двојезичног италијанско-српског речника и са интернет сајтова. Узети су у обзир само они облици и употребе које припадају стандардном италијанском и српском језику, а занемарене варијанте које припадају субстандарду или регионалним варијететима. Ауторка своје истраживање базира на приступу који се одвија према принципу „од значења ка форми“, односно од „функције ка средству“, као и на њему супротном, али комплементарном приступу од „форме ка значењу“, односно „од средства ка функцији“. Полазећи, дакле, од семантичког плана који представља основу за анализу и поређење, ауторка у раду идентификује и разматра сва формална средства која деле исто категоријално (футурско) значење, односно све глаголске облике и конструкције којима је референца на будућност, ако не основно, макар једно од значења. Анализом која полази од плана израза испитује свако од идентификованих средстава, њихове значењске нијансе, функционалну дистрибуцију, као и неке њихове специфичности. Уз то, за сваки како италијански, тако и српски футурски маркер наводи његов одговарајући синонимни облик (уколико постоји) и указује на степен њихове семантичке еквиваленције, као и на контекст и услове у којима су међусобно заменљиви. У овом поглављу дат је и преглед релевантне литературе о средствима за исказивање будућности у италијанском и српском језику.

Друго поглавље обухвата шест потпоглавља. У њему се Наташа Јанићијевић укратко осврће на време као мисаону и језичку категорију, тачније на поимање времена и на начине на које се оно исказује у језику, а потом на граматичку категорију глаголских времена као основног експонента темпоралности у италијанском и српском језику. У овом поглављу ауторка разматра и однос глаголских времена и осталих граматичких и семантичких категорија (аспект, акционалност, глаголски начин, модалност) која се тичу исказивања времена у језицима. У истом поглављу ауторка детаљније описује семантичку категорију будућности, њен значењски садржај (референца на будућност, предвиђање, намера, жеља, наредба, могућност итд.), а затим идентификује глаголске облике и конструкције којима се она остварује у италијанском и српском језику, а који се детаљније обрађују у наредним поглављима. Имајући у виду да се категорија будућности у неким својим деловима укршта и преплиће с категоријом модалности, ауторка такође истиче да се у истраживању не повлачи оштра граница између темпоралности (будућности) и модалности, односно између временских и модално обојених употреба глаголских облика и конструкција. Премда се у истраживању примењује синхронијски приступ, Наташа Јанићијевић се и из дијахронијске перспективе укратко осврће на развој и граматикализацију маркера за будућност у језицима, а потом и на развој и граматикализацију италијанског простог футура и српског футура I, као основних експонената семантичке категорије будућности у двама језицима.

Наредна поглавља (од 3. до 11. поглавља) представљају средишњи и најважнији део дисертације. У њима су крајње темељно и прецизно описани, анализирани и контрастивно размотрени сви глаголски облици и конструкције за изражавање будућности у италијанском и српском језику. За сваки италијански футурски маркер утврђени су одговарајући српски еквиваленти и, обрнуто, за сваки

српски футурски маркер утврђени су одговарајући италијански еквиваленти. Уз то, за сваки како италијански, тако и српски футурски маркер наводи се његов одговарајући синонимни облик и указује на степен њихове семантичке еквиваленције, као и на контекст и услове у којима могу алтернирати. На крају сваког од ових поглавља дато је потпоглавље под називом *Закључак*, у коме се изводе и сумирају закључци и запажања у вези са појединачним средствима која су у њему разматрана.

Треће поглавље посвећено је простом футуру и футуру I, који у глаголском систему италијанског и српског језика представљају примарно језичко средство за исказивање семантичке категорије будућности. Наташа Јанићијевић истиче да се основна временска функција простог футура и футура I потпуно поклапа у италијанском и српском језику, као и разна семантичка обележја која се њима могу изразити. Разлике између ова два глаголска облика огледају се најпре у њиховој синтаксичкој дистрибуцији јер се прост футур може реализовати и у временским реченицама, где је употреба футура I искључена, као и у погодбеним, где се футур I ретко јавља и то са специфичним значењем. С друге стране, футур I се јавља у неким типовима зависних реченица у којима употреба простог футура није могућа јер одговарајући везници у италијанском језику захтевају употребу конјунктива. Наташа Јанићијевић такође запажа да се разлике између ова два глаголска облика огледају и на прагматичком плану, као и у њиховој фреквенцији употребе јер се у италијанском језику за обележавање будућности много чешће може употребити презент.

У четвртом поглављу Наташа Јанићијевић анализира италијански антериорни футур и српски футур II. За разлику од аутора граматика италијанског језика, који, без дубље анализе, само констатују могућност супституције антериорног футура футуром I и поткрепљују је малобројним примерима, ауторка указује и на разлике у њиховом значењу и износи своја запажања о условима који би морали да буду задовољени да би они у овој синтаксичкој позицији могли да буду међусобно заменљиви. Анализом синтаксичко-семантичких вредности антериорног футура и футура II, ауторка закључује да се употреба и значење ова два глаголска облика само делимично поклапа, како на семантичком, тако и на синтаксичком плану. Наташа Јанићијевић установљава да одговарајући српски еквиваленти антериорног футура могу бити футур II, презент, футур I и перфекат, док преводну парадигму футура II чини чак осам глаголских облика у италијанском језику (антериорни футур, прост футур, презент, сложени перфекат, конјунктив презента, партицип прошли, прост и сложени инфинитив).

Пето поглавље посвећено је транспонованим (пренесеним) глаголским временима, која се, изван својих основних временских значења, у одговарајућем контексту могу употребити и за исказивање будућних радњи. У глаголска времена подложна транспозицији у будућност спадају пре свега презент и у италијанском и у српском језику, а под одређеним околностима и прошла времена, и то перфекат и аорист у српском, сложени перфекат и имперфекат у италијанском, с тим што се имперфекат разликује од осталих како италијанских тако српских транспонованих времена по томе што будућу радњу фиктивно измешта у прошлост. Наташа Јанићијевић закључује да се употреба презента за будућност у двама језицима доста поклапа, с обзиром да поседују многа заједничка обележја, али да је могућност транспоновања презента у поље будућности много већа у италијанском него у српском језику, јер је српски презент за будућност ограничен пре свега видском природом глагола, а донекле и његовим лексичко-семантичким особинама. Разлике између ова два глаголска облика огледају се и на нивоу прагматике исказа. Без обзира на разлике између прошлих времена и на чињеницу

да преводни еквивалент једног прошлог времена није нужно и увек прошло време у другом језику, Наташа Јанићијевић долази до закључка да су њихова значења у већини случајева веома слична, као и њихова синтаксичка дистрибуција. Ова времена се најчешће јављају у независним реченицама, а у њихова заједничка обележја спада исказивање намере, жеље и уверености у извршење будуће радње.

У шестом поглављу разматра се употреба италијанског кондиционала прошлог за исказивање будућности. С обзиром да се радња њиме исказана увек оријентише према неком прошлом тренутку и да за његово функционисање није релевантан моменат говора, он може да означи радње смештене како пре, тако и после тренутка говора. Како ауторка истиче таква временска употреба кондиционала прошлог поклапа се са релативном употребом српског футура I.

Седмо поглавље посвећено је футурској употреби италијанског конјунктива (презента, перфекта и имепфекта). У овом поглављу Наташа Јанићијевић детаљно и систематизовано описује и објашњава у којим синтаксичко-семантичким околностима облици конјунктива могу бити употребљени у функцији означавања будуће радње. У анализи она полази од допунских реченица и разматра којим семантичким класама могу припадати глаголи уз које конјунктив има референцу на будућност, а потом разматра његову футурску употребу и у осталим врстама зависних реченица. Будући да српски језик нема формални кореспондент италијанском конјунктиву, Наташа Јанићијевић је на основу истраживања закључила да се на српски језик футурско значење конјунктива преноси футуром I, презентом, а у временској реченици и футуром II.

У осмом поглављу обрађују се нелични глаголски облици у функцији означавања будуће радње. Наташа Јанићијевић у овом поглављу, између осталог, указује и на различит третман који нелични глаголски облици имају у граматичкој традицији италијанског, односно српског језика. Док се у италијанском језику они посматрају као глаголски облици који могу сами да конституишу реченицу, у српском језику се реченица с неличним глаголским обликом не посматра као посебна реченица већ као део просте реченице. Наташа Јанићијевић утврђује да од свих неличних глаголских облика право футурско значење има само италијански инфинитив и да у таквој употреби он увек може алтернирати с простим футуром. Његов српски еквивалент је скоро увек футур I јер српски инфинитив, по правилу, нема значење будућег времена. Што се осталих неличних облика тиче, они увек означавају релативне будуће радње.

Девето поглавље посвећено је италијанској перифрастичној конструкцији *stare per* + инфинитив и њеним синонимима. Српски језик не поседује аналогну глаголску перифразу, а њено значење се преноси на српски језик употребом конструкције „само што није“ или одговарајућим глаголима и изразима. У овом поглављу ауторка укратко разматра и футурску употребу конструкције *andare a* + инфинитив, која не спада у стандардна језичка средства, али се све чешће чује у говорном језику, па се поставља питање да ли је она ушла у процес граматикализације и да ли ће се развити у перифрастичну конструкцију за означавање блиских будућих радњи.

У десетом поглављу обрађује се конструкција *имати да* + презент, као један од алтернативних футурских маркера у српском језику. Ауторка показује да поред футурског значења ова конструкција носи у себи и различита модална значења, која, у зависности од контекста или лица које врши радњу, могу бити деонтичка или епистемичка. Модално футурско значење ове српске конструкције најчешће се на италијански језик преноси простим футуром, а у појединим случајевима и презентом или модалним глаголом *dovere* ‘морати’, ‘требати’ + инфинитив или *да-*конструкција.

У једанаестом поглављу разматрају се конструкције с модалним глаголима. Иако ове конструкције немају примарну функцију да означе будућност, уз своје основно модално значење и оне могу имати дозу футурског значења. Наташа Јанићијевић показује да се употреба модалних глагола у великој мери поклапа у италијанском и српском, али и да оба језика испољавају и поједине специфичности, нарочито када је у питању упућивање на будуће радње конструкцијама с италијанским модалним глаголом *volere* односно српским хтети, а у појединим случајевима и с италијанским модалним глаголом *dovere* ‘морати’, ‘требати’.

Закључак је последње, дванаесто, поглавље дисертације Наташе Јанићијевић. Пошто су на крају сваког поглавља изнети закључци, како о сваком појединачном средству које се у њему разматра, тако и о контрастивним односима који су у њему анализирани, ауторка у овом поглављу износи опште закључке о начину функционисања семантичке категорије будућности у италијанском и српском језику и истиче њихове најбитније сличности и разлике. Контрастивна анализа семантичке категорије будућности показала је да и један и други језик поседују бројна средства за обележавање будуће радње, међу којима у оба језика централно место заузима футур. Анализом је такође утврђено да је број тих средстава нешто већи у италијанском него у српском језику. Општи закључак који ауторка изводи контрастивном анализом глаголских облика и конструкција за изражавање будућности у италијанском и српском језику јесте да се између ова два језика јављају апсолутна поклапања, делимична поклапања, као и разлике, јер оба језика поседују и неке своје специфичности у начинима реализације семантичке категорије будућности. Ове три врсте односа манифестују и на граматичком (морфо-синтаксичком) и на семантичком плану.

Наташа Јанићијевић је својом дисертацијом детаљно проучила, описала и контрастивно анализирала глаголске облике и конструкције за исказивање будућности у италијанском и српском језику. Анализирајући различите футурске маркере у италијанском и српском језику, она је указала и на неке до сада неуочене особине и/или недовољно обрађене функције пре свега италијанских глаголских времена и начина, чиме је проширила већ постојећа сазнања о начинима исказивања будућности у италијанском. Од посебног значаја су ауторкина запажања и закључци у вези са употребом италијанског конјунктива у функцији означавања будуће радње, али и других глаголских облика попут anteriornог футура и транспонованих глаголских времена. Веома су значајна и оригинална и њена запажања у вези са односом различитих футурских маркера према синонимним облицима, односно о различитим значењским нијансама који сваки од њих носи. Ипак, највећи значај ове дисертације огледа се у томе што она представља прву свеобухватну и исцрпну контрастивну анализу глаголских облика и конструкција за исказивање будућности у италијанском и српском језику, а тиме и важан научни допринос италијанско-српским контрастивним истраживањима. Поред тога што су установљени одговарајући српски еквиваленти италијанских футурских маркера и, обрнуто, одговарајући италијански еквиваленти српских футурских маркера, Наташа Јанићијевић је у овој дисертацији дошла до врло вредних и важних запажања и закључака о сличностима и разликама у начинима на које се универзална семантичка категорија будућности остварује у италијанском и српском језику. У целини посматрано, ова дисертација доноси врло вредне научне резултате који су значајан допринос како италијанистици и србистици, тако и општој лингвистици и према свим критеријумима представља врло вредно и оригинално научно дело. Резултати до којих се дошло у овом истраживању имају не само теоријски, већ и традиционални и дидактички значај. Они могу, наиме, имати и практичну примену у настави италијанског и српског језика, у састављању

уџбеника, као и у теорији и пракси превођења. Сазнања из овог истраживања могу бити од користи и за општелингвистичка и типолошка проучавања. Осим тога, ова дисертација може бити подстицај за евентуална будућа истраживања посвећена различитим семантичким категоријама (попут посесивности, модалности, каузалности, концесивности и других) и начинима на које се оне могу реализовати у италијанском и српском језику.

Кратак опис осталих научних радова

Кандидаткиња је ауторка и коауторка неколико научних радова из области италијанске синтаксе, контрастивне анализе италијанског и српског језика, као и методике наставе италијанског језика.

У раду *Значење и функција поствербалних партикула у италијанским фразним глаголима* (2009) проучавају се фразни глаголи у савременом италијанском језику преко семантичке анализе поствербалних партикула које улазе у њихов састав. У анализи поствербалних партикула полази се од њихових основних, изворних значења, која су најчешће локативна, и у којима партикула, као модификатор глагола, има функцију да укаже на одређени положај или правац кретања у простору, да би се затим прешло на анализу пренесених, метафоричких значења партикуле у којима се просторно значење теже уочава или се потпуно изгубило. У раду се констатује да је изражавање локативног значења основна функција поствербалних партикула, што се огледа и у чињеници да полисемични фразни глаголи најчешће чувају своје локативно значење поред метафоричког и идиоматског.

Рад *Фразни глаголи у настави италијанског језика* (2011) бави се италијанским фразним глаголима и њиховој заступљености у настави савременог италијанског језика. Поред теоријског увида у ову посебну категорију глагола у италијанском језику, у раду се приказују и резултати тестирања спроведеног са студентима друге и треће године Катедре за италијанистику Филолошког факултета Универзитета у Београду и анализирају се њихове грешке. У раду се такође износе и неки предлози за што боље и лакше усвајање ових сложених глаголских конструкција.

Рад *Италијански фразни глаголи са партикулом „via“ и њихови еквиваленту српском језику* (2011) посвећен је италијанским фразним глаголима сасатвљеним од лексичког глагола и поствербалне партикуле „via“, с циљем да се ови глаголи пореде са одговарајућим глаголским облицима у српском језику. Посебна пажња посвећује се значењу и функцији партикуле у овим двочланим комбинацијама и запажа да су на лексичком нивоу њихови еквиваленти у српском језику најчешће перфективни глаголи са префиксом. И партикула „via“ и префикси могу чувати просторно значење с функцијом маркера за правац кретања, али за разлику од префикса који имају функцију да перфектизују глагол и допринесу првенствено промени аспекта, али и промени *Aktionsarta*, партикула „via“ лексичком глаголу даје обележје теличности, мењајући тип глаголске ситуације, али не и глаголски вид, с обзиром да он у италијанском језику није морфолошки исказан као у српском, већ се везује за глаголска времена.

У раду *Транспоновани временски облици за изражавање будућности у италијанском и српском језику* (2013) проучавају се транспонована (пренесена) глаголска времена која се, изван својих основних временских значења, у одговарајућем контексту могу употребити за исказивање будућних радњи. У раду се разматрају сличности и разлике у употреби презента као ознаке за будућност, а

потом се анализирају и различита прошла времена (имперфекат и сложени перфекат у италијанском језику, аорист и перфекат у српском) која се у неким својим модалним употребама могу односити и на будућност. С обзиром да су ова прошла времена различита у италијанском и српском и да често представљају проблеме при превођењу у раду се предлажу и одговарајући преводни еквиваленти.

У раду *I verbi sintagmatici italiani e i loro equivalenti serbi* (2011) анализирају се италијански фразни глаголи и њихови српски еквиваленти. У првом делу рада описују се основне синтаксичке и семантичке карактеристике италијанских фразних глагола, а у другом се издвајају и анализирају одговарајући еквиваленти у српском језику, који, за разлику од италијанског, не поседује сличне аналитичке конструкције. Поређењем италијанских фразних глагола са њиховим преводима у српском језику долази се до закључка да овој групи италијанских глагола одговарају три типа српских еквивалената: 1) глаголи с префиксом, у којима префикс има сличну улогу као партикула (*tirare fuori* 'извадити', *mandare via* 'отерати'); 2) посебан глагол који својим значењем покрива значење фразног глагола (*buttare via* 'бацити', *fare fuori* 'убити'); 3) посебне конструкције које поред глагола садрже и друге елементе (прилоге, предлошку конструкцију) неопходне за преношење целокупног значења фразног глагола (*mandare dentro* 'стрпати у затвор', *essere via* 'бити одсутан').

У раду *I verbi sintagmatici in italiano L2* (2015) проучавају се италијански фразни глаголи с тачке гледишта усвајања другог језика. У раду се разматра актуелни статус италијанских фразних глагола у међујезику студената Катедре за италијанистику Филолошког факултета Универзитета у Београду и анализирају најчешће и највеће тешкоће код њиховог усвајања. Будући да тешкоће у њиховом усвајању произилазе најпре из разлика између италијанског и српског језика, у раду се нагласак ставља и на најбитније контрастивне проблеме између два језика и дају сугестије за лакше усвајање ових сложених аналитичких конструкција у италијанском језику.

У раду *Италијански антериорни футур и његови српски еквиваленти* (2016) анализирају се синтаксичко-семантичке вредности италијанског антериорног футура и утврђују његови одговарајући српски еквиваленти. Осим што се разматра његова прототипична употреба у временским реченицама и указује на одговарајуће српске еквиваленте, посебна пажња посвећује се и његовој употреби у другим зависним реченицама, у којима се ређе остварује, као и његовој употреби у независној реченици јер управо она ствара највећи број контрастивних проблема и највише потешкоћа у проналажењу адекватног преводног еквивалента.

У раду *Analisi contrastiva del „presente pro futuro“ in italiano e in serbo* (2016) проучава се с тачке гледишта контрастивне анализе употреба презента за означавање будућних радњи у италијанском и српском језику. У раду се описују и пореде употребе и различите семантичке вредности „презента за будућност“ у двама језицима с циљем да се истакну њихове међусобне сличности и разлике. У раду се, поред тога, проучава однос између презента с футурским значењем и футура, као глаголског времена специјализованог за упућивање на будућност, како у италијанском тако у српском језику.

III ОЦЕНА РЕЗУЛТАТА У ОБЕЗБЕЂИВАЊУ НАУЧНО-НАСТАВНОГ ПОДМЛАТКА

Др Наташа Јанићијевић први пут се бира у звање доцента и није могла директно да учествује у обезбеђивању научно-наставног подмлатка. Међутим, с обзиром на дугогодишње искуство у универзитетској настави, др Јанићијевић

одлично сарађује с млађим кадровима, посебно докторандима ангажованим у настави при Катедри за Италијански језик и књижевност, упућује их у наставне процесе и надгледа њихов рад са студентима.

IV ОЦЕНА РЕЗУЛТАТА ПЕДАГОШКОГ РАДА

Др Наташа Јанићијевић остварује изванредне резултате у раду са студентима. Подстиче студенте на активно учешће у наставном процесу, одржава са студентима колегијални и саветодавни контакт. Узорно организује своје курсеве и одржава сталну комуникацију са студентима. Пружа им савете и помоћ у избору предмета на основним и мастер студијама, као и њиховим настојањима да остваре стипендије за усавршавање у Италији и другим земљама.

V ОЦЕНА О АНГАЖОВАЊУ У РАЗВОЈУ НАСТАВЕ И ДРУГИХ ДЕЛАТНОСТИ ВИСОКОШКОЛСКЕ УСТАНОВЕ

Др Наташа Јанићијевић већ дуги низ година креира силабусе за предмете из области италијанског језика. Активно је учествовала у изради катедарских силабуса, планова и програма основних, мастер и докторских студија.

VI ЗАКЉУЧНО МИШЉЕЊЕ И ПРЕДЛОГ КОМИСИЈЕ

Из свега наведеног закључујемо да је др Наташа Јанићијевић у потпуности испуњава Законом о високом образовању, Статутом Универзитета у Београду и Статутом Филолошког факултета прописане услове за избор у звање за које конкурише. На основу неспорног научног доприноса, академских активности и одличних резултата педагошког рада, Комисија са изразитим задовољством предлаже Изборном већу Филолошког факултета Универзитета у Београду да **др Наташу Јанићијевић** изабере у звање доцента за ужу наставно-научну област **Италијанистика, предмет Италијански језик.**

Београд, 10. јул 2017.

Чланови Комисије:

1. др Мила Самарџић,
редовни професор
Филолошког факултета
Универзитета у Београду

2. др Драгана Радојевић
доцент
Филолошког факултета
Универзитета у Београду

3. Академик др Иван Клајн
Редовни професор
у пензији